

DON KIHOT

Miguel de Cervantes Saavedra

Cervantesovo delo don Kihot se mi je sprva zdelo kar komično, kasneje pa so don Kihotova dejanja prehajala vse bolj v tragična. Na začetku se mu smejimo, češ, le kako lahko dela tako neumne in nesmislnosti stvari, vendar pa se nam z nadaljnjim branjem zdijo njegova dejanja že kar nekako grozljiva, tragična. Zazdel se mi je kakor ujetnik svoje domišljije, iz katere ne vidi izhoda. Vse to se dogaja v njegovi glavi, saj don Kihot stvari vidi v popolnoma drugačni luči, preproste stvari pogosto tudi zakomplicira. Vendar sem pri tej knjigi opazila še nekaj, namreč: don Kihot v ljudeh vidi le eno osebnost - ali dobro, ali slabo. Vendar se ubogi plemič zmoti, kar je včasih slabo za njega (npr. ko ga po njegovem mnenju prijazni in miroljubni ljudje premikastijo), včasih pa slabo za druge (npr. ko se mu zdi, da mu pastirji kradejo orožje). Don Kihot je torej (skoraj) večni idealist, ki v svojih dejanjih vidi le dobro, končno pa tik pred smrtjo spozna svojo zmoto. Njegov lik me spominja na Kreona, ki je bil prav tako neomajen in zaupljiv vase vse do svojega propada.

Na drugi strani pa je don Kihotov prijatelj in sluga Sančo Pansa, ki v primerjavi s svojim gospodarjem predstavlja realista. Sprva preprosti kmet med nadaljnjim dogajanjem doživlja notranji razvoj: če v začetku postaja nekako podoben don Kihotu, s tekom zgodbe postaja pametnejši in končno dojame don Kihotovo norost kot mehanizem, ki ga lahko izrabi v svojo korist. Vendar vseskozi ostaja preprost in naiven, njegovo nihanje med iluzijo in deziluzijo pa predstavlja še dodatne komične učinke oz. zaplete.

Don Kihot je torej nekakšna parodija na viteške čase, saj se ljudem v takratnih razmerah zdijo don Kihotova dejanja nora in popolnoma zastarela. Don Kihot je ves zagledan v viteške ideale in prevzet od branja knjig s tako tematiko, toda v resničnem svetu se sploh ne znajde. Misli, da bo lahko en majcen človek kot je on v primerjavi z vsem prebivalstvom rešil svet pred pogubo. Hoče pomagati, a v svojem zanosu ne vidi zmote, saj je čisto prevzet z vitezi in njihovimi plemenitimi dejanji. Bistvo te knjige se mi je torej zdelo, da nekako en sam človek ne more narediti bistvene spremembe, pa naj se še tako trudi in v svoja dejanja vlaga vso svojo predanost in dušo.